

PIRMAS SKYRIUS

MADISONAS ĮSIDARBINA

– **SURADAU!** – šūktelėjo Maksius. – Vėl.

Ponas Bė atsiduso ir, nusivožęs nuo galvos dangtį, išlindo iš už šiukšlių konteinerio.

– Maniau, slėpynes žaidžia ilgiau, – suniurzgėjo jis.

– Gal mums reikėtų pasieškoti geresnių slaptaviečių, – pasiūlė Maksius.

– Gal mums reikėtų pasieškoti daugiau žaidėjų, – atkirto Ponas Bė. – Juk žinai, kaip sakoma: juo daugiau, juo linksmiau.

Ir pradingo gėlyne. Tą akimirką Maksius

išgirdo pasiutišką kudakavimą. Ant takelio pasirodė trys kažkur skubančios, sparnais lapatuojančios vištos.

– Ūkininkas liepia šokti taip, kad niekas nematytų, – sukvarksėjo viena.

– Bet mes *matėme*, – atsiliepė kita. – Mes jam parodysim, kad vištos sugeba ne tik kiaušinius dėti.

– **ŠOKIM, KUDAKUOKIM IR PAKARTOKIM!** – sukleketavo trečia. – **KELKIM KOJAS IR PATREPSĖKIM!..**



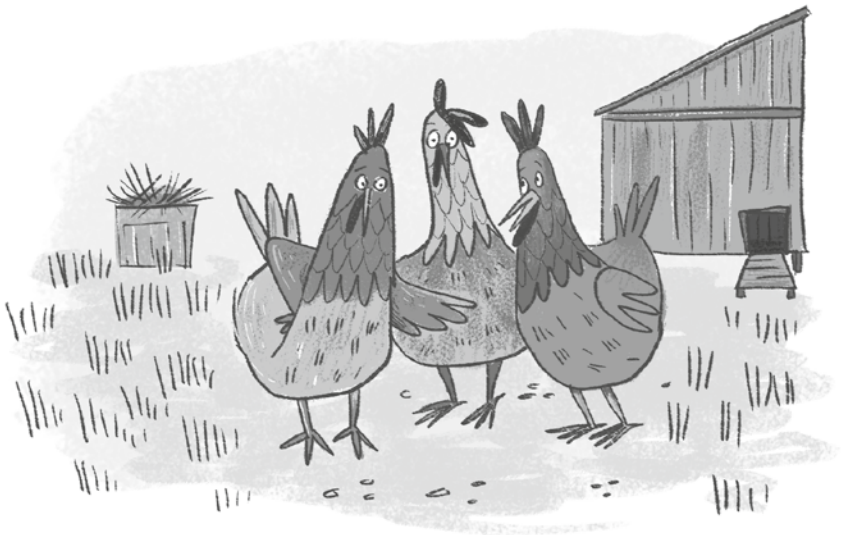
– Sveikos! – pasisveikino Maksius,
kyštelėjęs galvą pro vartelius. – Gal
norėtumėt pažaisti slėpynių?

– Nepyk, šunėke, neturim kada, –
atsiprašė pirma višta. – Skubam pašokti
lauke.

Ir kudakuodamos, plasnodamos sparnais,
visos išdidžiai nulapsėjo tolyn.

– Kaip keista, – nusistebėjo Maksius.

– Beje, kalbant apie keistenybes, – išniręs
iš gėlyno su rože dantyse prabilo Ponas



Bė. – Kur Madisonas? Jis žadėjo padėti man išsirinkti naujų gėlių būdai pasipuošti.

Maksius suraukė antakius.

– Madisonas tau žadėjo tokią pagalbą?

Paguldęs rožę ant takelio šalia pienuių krūvelės, Ponas Bė paiškino:



– Jis tobulina savo asmenybę – mokosi rūpintis kitais...

– **NEKENČIU LAPIU!** Noriu, kad jų neliktų nė kvapo! – staiga pasigirdo pro šalį jojimo batais kaukštinčio išraudusio vyro riksmas.

Paskui jį nušuoliavo penki skalikai ir lodami: „**TAIP!** Pričiupkim jas!“ dingo už kampo.

– Keista, – nusistebėjo Ponas Bė.

– Taigi, – pritarė Maksius. – O tu dar nematei trijų vištų, kurios ką tik nuskubėjo į šokius lauke! Keisti dalykai dedasi. Man tai atrodo mažumėlę paslaptinai.

– Kažkas pasakė „**PASLAPTINAI**“? – susidomėjo galvą iš už kampo iškišęs Restrepas.

Jis – buvęs policijos šuo, todėl jam nebuvo nieko maloniau, kaip narplioti paslaptis.

– Prieš akimirką pro šalį prabėgo vyriškis, šaukdamas: „Nekenčiu lapių!“ – paaiškino Ponas Bė.

– Anokia čia paslaptis, – numojo letena Restrepas. – Greičiausiai ten ūkininkas su savo skalikais medžioja lapes. Apie juos man pasakojo Madisonas. Matė juos savo naujajame darbe užmiestyje.



– Madisonas *dirba*? – išsižiojo Ponas Bė, o jo žandikaulis nukaro taip žemai, jog turėjo su letena jį pastumti aukštyn, kad užsičiauptų. – Kur?

– Toje naujoje užėjoje miške. **Sausainių ir kaulų klube**, – atsakė Restrepas.

– Ir kuo jis ten užsiima?

– Jo pareigos – šiltai sutikti svečius ir stengtis, kad jie jaustųsi kaip namie. Spanielis iš septinto namo tiki, kad toks darbas galbūt padės jam išmokti valdyti pyktį. Be to, jis gali už dyką vaišintis sausainiais.

– Sausainiais? Už dyką? – išpūtė akis Ponas Bė. – Na, slėpynių pažaisim kitą kartą, o dabar eime aplankyti Madisono darbe!

Trys draugai šmurkštelėjo pro galinio kiemo vartelius ir pasileido siauručiu, už

namų vingiuojančiu takeliu. Netrukus jie
pribėgo lauką, pilną besiganančių avių.

– Labas rytelis, ponios! – šūktelėjo joms
Ponas Bė. – Nuostabi diena!

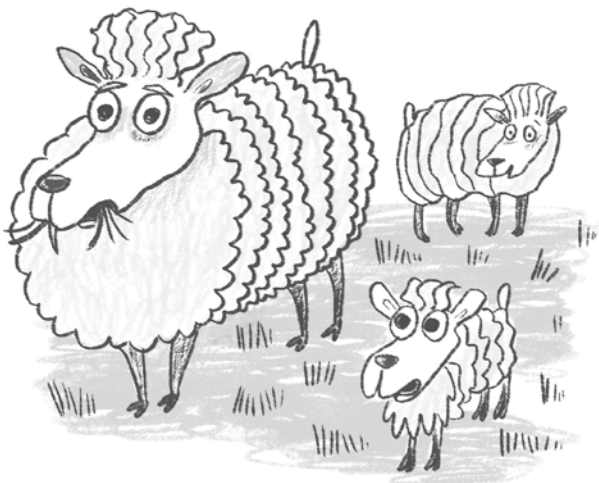
– **TIK NEMĖGINKIT MŪSŲ PERSEKIOTI!** –
užbliovė arčiausiai stovinti avis,
baksnodama snukiu savo ėriukus, kad tie
laikytųsi atokiau. – Persekioti draudžia
įstatymai!

– Nesibaiminkite, – nuramino ją
Maksius. – Mes tik keliaujame aplankyti
draugo.

– Mus vaikėsi tie nelabi skalikai! –
pasipiktino ėriukų motina.

– **PŪSTI ŽANDAI SUKASI KOJŲ PIRŠTAI,** –
sumekeno vienas ėriukas. – **ŠOKA PĖDOS**
VYRAS AULINIAIS BATAIS.

Ponas Bė suraukė antakius.



– Kalbi apie ūkininką ir jo skalikus?

Ēriukas sulinksėjo.

– Kodēl apie jį taip pasakei?

– Nes jis šoka laukuose manydamas, kad jo niekas nemato, – atsakė mažylio motina.

– Hmm, – susimąstė Restrepas. – Trys vištos, ūkininkas, ir visi mėgėjai pašokti...

Byla painėja.

Avis dėbtelejo į jį buku žvilgsniu.

– Kadaisė jis dirbo policijoje, – paaiškino
Ponas Bė.

Išpešusi didžiulį kuokštą žolės avis
sumekeno:

– **DIEVINU ŽOLĘ!**

– Gal matei mūsų draugą Madisoną? –
paklausė Maksius. – Toks ilgo plauko
triukšmadarys.

Valandėlę pamintijusi avis linktelėjo.

– Taip, šiandien. Jis susiginčijo su
Ramziu, ir šis jam tarė: „Matau, esi pikto
būdo, sūnau.“ Jūsų draugas atšovė: „Todėl
ir einu į **Sausainių ir kaulų klubą.**“ Tada
Ramzis ėmė skabyti žolę. Dievaži, dievinu
žolę!

– Žolė tokia vešli, – pritarė jai kita avis. –
Tokia žalia ir sultinga!

Ponas Bė atsiduso.

– Jūs turbūt retai išeinatė į lauką pasiganyti, ar ne?

– Ne, mes visą laiką būnam lauke ir ganomės, – atsakė avis.

– Gal pamenat, kuria kryptimi patraukė Madisonas? – paklausė Maksius.

– Nudūmė į kalnelį, – atsakė avis ir vėl išpešė kuokštą žolės. – Dievinu žolę! Dievaži! Jos skonis toks...

– Puiku! – pertarė ją Ponas Bė. – Dėkui už pagalbą. Nagi, vyručiai, lekiame!

